

РЕШЕНИЕ

№ 406

гр. Бургас, 03.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ХЛШ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в
следния състав:

Председател: ЯНА Д. АТАНАСОВА -
МИТЕВА

при участието на секретаря МАРИАНА Д. КОЛЕВА
като разглежда докладваното от ЯНА Д. АТАНАСОВА - МИТЕВА
Административно наказателно дело № 20232120200314 по описа за 2023
година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Производството е образувано по повод жалба на С. Н. К., ЕГН: *****, с
постоянен адрес: *****, срещу Наказателно постановление № 22-0769-
003280/13.12.2022г., издадено от Р.П., на длъжност началник група към ОДМВР Бургас, с-р
Пътна полиция Бургас, с което за нарушение по чл.105, ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от
ЗДвП на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 20лв., а за нарушение по чл.139, ал.1,
т.1 от ЗДвП, на основание чл.179, ал.6, т.2 от ЗДвП на жалбоподателя е наложена глоба в
размер на 200лв.

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на постановлението, като се
моли за неговата отмяна и присъждане на сторените в производството разноски. В открито
съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично. Същият се
представява от адв.В., която поддържа жалбата.

Административнонаказващият орган, надлежно призован, се представява от
юк.Желязкова, която моли за потвърждаване на НП, в която насока излага подробни
аргументи.

**Съдът, като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста
на правомощията си по съдебния контрол намира за установено от фактическа страна
следното:**

На 01.09.2022г. около 00:45 часа, докато управлявал собствения си лек автомобил
марка “МЕРЦЕДЕС“ ЦЛК 200 КОМПРЕСОР с рег.№ ***** в гр.Бургас, по ул.“Стефан
Стамболов“ в посока път I-6 до бензиностанция ОМВ, С. Н. К. бил спрян за проверка от
служители на МВР. По време на проверката те счели, че на предните стъкла на автомобила

било поставено фолио, което ограничавало видимостта и водело до техническа неизправност на ППС. Поради това и св. Х. К. съставил АУАН № 285783, квалифицирайки тези факти като нарушения по чл.105, ал.1 от ЗДвП и чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП. Актът бил предявен на нарушителя, който го подписал.

Въз основа на акта, на 13.12.2022г. било издадено и атакуваното НП, в което била пресъздадена фактическата обстановка, изложена в АУАН. В постановлението било записано, че е ограничена видимостта на водача през стъклата на предна дясна и лява врати чрез поставено фолио, което намалявало прозрачността им, което съставлявало и техническа неизправност на МПС-то.

Горната фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събраните по делото материали по АНП, както и гласните и писмени доказателства, събрани в хода на съдебното производство, които съдът кредитира изцяло. От обстоятелствената част на акта за нарушение, който като съставен по надлежния ред представлява годно доказателствено средство, съобразно чл.189, ал.2 от ЗДвП за констатациите в него, се установява гореописаната фактическа обстановка, в каквато насока са и показанията на актосъставителя, които са еднопосочни и безпротиворечиви и които съда кредитира изцяло.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в рамките на четиринадесетдневния срок за обжалване по чл.59, ал.2 ЗАНН /тъй като НП е получено на 05.01.2023г., а жалбата е депозирана на 16.01.2023г./, подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че същата се явява процесуално **допустима**. Разгледана по същество жалбата е **основателна** по следните съображения:

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност и обоснованост, както и относно справедливостта на наложеното административно наказание и предвид така установената фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – началник група в ОДМВР - Бургас, видно от приложените по делото заповеди. АУАН също е съставен от компетентно (териториално и материално) лице.

Разпоредбата на чл.105, ал.1 от ЗДвП забранява ограничаване на видимостта през челното стъкло и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Следователно съставомерно по посочения текст от закона нарушение може да е налице в две хипотези – когато е ограничена видимостта през челното, странични стъкла или когато е намалена тяхната прозрачност. При намалена прозрачност, не е поставено изискване видимостта на водача към пътя да е ограничена. А такова изискване не е поставено изрично, тъй като законодателят е презюмирал, че намаление на прозрачността, водещо до несъответствието ѝ с унифицираните изисквания за такава, във всички случаи съставлява нарушение на посочената разпоредба. Следователно при първата хипотеза на чл.105, ал.1 от ЗДвП, видимостта през стъклата е ограничена поради поставяне, например, на предмети непозволяващи на водача да възприема пътя и останалите участници в движението в пълен обем. Намалената прозрачност от своя страна, не води до ограничаване на видимостта, идентична с първата хипотеза на чл.105 от ЗДвП, тъй като водачът не е препятстван да възприема пътя в цялост. Намалената прозрачност обаче, също е важен фактор за видимостта на водача. Следователно, чл.105, ал.1 от ЗДвП ще бъде нарушен, както когато видимостта е ограничена, така и когато е намалена, поради намаляване прозрачността на стъклата. Касае се до две отделни нарушения, чиито обективни признаци се отличават

помежду си и осъществяването на които, предполага осъществяване на различни фактически състави. В настоящия случай описаното в АУАН и в НП нарушение се изразява в ограничаване на видимостта на предни странични стъкла вследствие на поставено тъмно фолио. Както бе посочено и по – горе, намалената прозрачност /в случаите, когато стъклата не отговарят на съответните изисквания на стандартизационните документи/ на стъклата е забранена, без законодателят да се интересува в каква степен тя е налице.

Като взе предвид събраните по делото доказателства обаче съдът намери, че нарушението, което се вменява във вина на жалбоподателя остава недоказано. Не може да бъде направен безспорен извод, че е налице намаляване на видимостта, вследствие на поставеното фолио. Съгласно чл.105, ал.3 от ЗДвП намаляване прозрачността на стъклата по ал.1 се допуска само в границите на стойностите, определени в Правило №43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации. Иначе казано, поначало намаляване на прозрачността на стъклата не е забранено, като се предполага, че ако това намаляване е извън посочените граници, то е налице нарушение по чл.105, ал.1 от ЗДвП. Според т. 6.3.1.1.1. от Правило № 43 общата светопропускливост през предните стъкла и другите стъкла, които са разположени на място, което е необходимо за видимостта на водача, не може да е по-малка от 70 %. За да се прецени дали ограничената пропускливост на стъклата е в рамките на така регламентирани граници е необходимо да се извърши тест с техническо средство като например известното под наименованието „Транспи – 1070“. От данните по делото се установява, че актосъставителят не е извършил необходимото замерване с такова устройство или подобно нему, поради което не може да се направи категоричен извод, че прозрачността на предните стъкла на вратите и на обзорното стъкло на управлявания от жалбоподателя автомобил е била намалена в отклонение на допустимите ограничения.

Налице е недоказаност и на нарушението по чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат технически изправни. В случая наказващият орган е приел, че след като предното обзорно и страничните стъкла на автомобила са затъмнени, то същият е технически неизправен. Както беше посочено вече, предвидената забрана в нормата на чл.105, ал.1 от ЗДвП за ограничаване на видимостта на стъклата на автомобила не е абсолютна, поради което автоматичният извод, че след като те са затъмнени, то и автомобилът е технически неизправен, е неправилен. След като в случая не е надлежно установена, че степенята на пропускливост на стъклата е била намалена под 70 %, то не се установява и че МПС е било неизправно. Действително нормата на чл.10, ал.1, т.6, б.„в“ от ППЗДвП, предвижда, че МПС е технически неизправно, ако има стъкла, които не отговарят на съответните изисквания на стандартизационните документи, но в случая при издаване на наказателното постановление не е изследвано и не е установено дали стъклата на управлявания от лицето автомобил са отговаряли на изисквания на тези документи или не. Напротив, прието е автоматично, че след като стъклата са видимо затъмнени, то е налице техническа неизправност, като не са посочени на кои точно изисквания на стандартизационните документи не отговарят /в този смисъл **Решение №320/27.03.2023г. на АдмС - Бургас по к.а.н.д. № 124/2023г./**.

Предвид всичко горепосочено, съдът счита, че незаконосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се отмени.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното

следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноси за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл.144 АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен договор за правна защита - л.26, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение общо в размер на 400лв. По делото е направено възражение за прекомерност, а съгласно чл.63д от ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В случая, претендираният размер не надвишава значително минимално предвидения към датата на договарянето размер в Наредбата, поради което и следва да се присъди в претендирания размер. Доколкото се прилага чл.205 АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове отговаря юридическото лице, представлявано от органа, издал акта, съдът намира, че следва да осъди ОДМВР-Бургас да заплати сторените в настоящото производство разноси в цялост по съображенията, изложени по-горе.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0769-003280/13.12.2022г., издадено от Р.П., на длъжност началник група към ОДМВР Бургас, с-р Пътна полиция Бургас, с което за нарушение по чл.105, ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП на жалбоподателя - С. Н. К., ЕГН: *****, с постоянен адрес: *****, е наложена глоба в размер на 20лв., а за нарушение по чл.139, ал.1, т.1 от ЗДвП, на основание чл.179, ал.6, т.2 от ЗДвП на жалбоподателя е наложена и глоба в размер на 200лв.

ОСЪЖДА ОДМВР гр.Бургас да заплати на С. Н. К., ЕГН: *****, с постоянен адрес: *****, сумата от 400 (четиристотин) лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото съдебни адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____